

Відтак виймив ізза пояса малий гребінчик і кусок зеркала, та став причісувати свій чорний довгий оселедець та закручувати його за вухо. Так само розчесав вуси і зложив їх складно по запороськи в низ.

Семен Непорадний — він так звався — був кремезний козак літ трийцяти. Одягнений був у широчезні, мов море, червоні штани, які підперізував широким поясом. На ногах добрі шкіряні чоботи. Сорочка була подерта і замащена та на грудях широко розхрістана, звідки визирали широкі косматі та сонцем смалені груди. Миючись, засукав рукави в гору поза лікті і показав жплаті руки, закінчені п'ястуками мов довбеньки.

Непорадний ухотив на Січи за не-аби-якого силача. Згинав залізні штаби, а коня підносив навперед себе, мов барана.

А мимо його лицарської справності його прозвали на Січи Непорадним за те, що у якійсь стрічі не вмів собі з Татариним дати ради, аж товарищі його визволили.

Та він сим ні раз не обиджався. На Січи не питали нікого, як зве ся; там зараз причіпили кожному ім'я, з яким не розставався вже до смерті. Хочби як козака негарно назвати, він сього не соромиться. Козаки говорили: »не ім'я тебе красить, а ти його вкраси«. Найбільше чванився козак тим, коли на ділі показав, що він не є таким, яким його при першій нагоді прозвали...

Причепуривши як слід свого чуба і вуса, Непорадний набрав в боклак води і поніс коня напувати. Кінь пив воду, любуючись нею, а відтак торкав лобом свого пана в плече, начеб йому дякував.

Тепер козак взяв ся варити сніданє. Вирубав між корчами над рікою три колики і застромив їх в землю так, що верхом вони сходили ся. До сього вершка між коликами прив'язав мідяний казанок, до якого всипав з мішка кашу. Відтак наляв води і назбирав сухого бадилля на підпал.

Зза пояса виймив кресиво та губку, напоєну порохом, і викресав огню. Запалену губку вложив у віхоть сухої трави і став нею махати поки не загоріла. Тепер розвів ватру, аж своїми жовтими язиками стала підлизувати казанок з у-